

Arrest

nr. 192 034 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hongaarse nationaliteit te zijn, op 26 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE REU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 14 juni 2016 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als EU-burger indient, in de hoedanigheid van werkzoekende.

1.2. Op 3 november 2015 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 4 augustus 2016 verzendt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een uitnodiging om conform artikel 42bis, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-

wet) haar situatie toe te lichten met het oog op de controle of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht was voldaan. Dit schrijven wordt de verzoekende partij op 10 augustus 2016 ter kennis gebracht.

1.4. Op 14 maart 2017 neemt de gemachtigde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 28 maart 2017 ter kennis wordt gebracht.

De motieven van deze beslissing gaan als volgt:

*"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: F., G. I. (...),
Nationaliteit :Hongarije (Rep.), Geboortedatum : (...)1992, Geboorteplaats: Budapest, Identificatienummer in het Rijksregister: (...),
Verblijvende te: (...)*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende op 14.04.2015 en verkreeg de E-kaart op 03.11.2015. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat er op 04.08.2016 een brief werd verstuurd naar betrokkene zelf met de vraag om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Betrokkene werd op 10.08.2016 in kennis gesteld van deze uitnodiging. Tot op heden heeft hij echter nog steeds niet gereageerd op de uitnodiging. Er werd nochtans uitdrukkelijk in de uitnodigingsbrief, die hij ontvangen heeft, gemeld dat hij bij gebrek aan bewijzen van zijn huidige situatie het verblijfsrecht kon verliezen.

Bij gebrek aan medewerking van betrokkene werd de databank van de RSZ gecontroleerd. Betrokkene blijkt maar 1 dag gemeld te zijn voor tewerkstelling, namelijk op 06.02.2016. Na deze datum werd hij niet meer gemeld. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer (art. 40 §4, 1e lid 1° - wet 15.1.1980) niet behouden worden. Hij was bovendien slechts 1 dag gemeld op 06.02.2016. Betrokkene kan dus ook geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art. 42 bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2, 3°).

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen om aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan medewerking niet worden vastgesteld.

Bij gebrek aan bewijzen dient er bijgevolg overeenkomstig art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon als samenwonende (met gezinslast). Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42 bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Er werden bij gebrek aan medewerking van betrokkene ook geen relevante documenten (humanitaire elementen) voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier.

Er werd niet aangetoond door betrokkene dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende bekomen op 14.04.2015 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

2.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste onderdeel van het enig middel, dat enkel is gericht tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 40, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In een tweede onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet. In een derde onderdeel van het enig middel wordt de schending aangehaald van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt weergegeven in de synthesesamenvatting:

"Doordat de bestreden beslissing dd. 14 maart 2017 stelt dat:

"In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan medewerking niet worden vastgesteld.

Bij gebrek aan bewijzen dient er bijgevolg overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene."

Terwijl:

Op grond van een groot aantal voorliggende overtuigingsstukken (sollicitatiebrieven, inschrijvingsbewijzen, intentieverklaringen, overeenkomst GMI,...) (bijlage 4 tot 36 en bijlage 41 - 42) duidelijk blijkt dat verzoeker zowel voor als na zijn tewerkstelling op 6 februari 2016 (bijlage 43) de nodige inspanningen leverde en thans levert om een arbeidsbetrekking te vinden. Verzoeker is ingeschreven in talrijke interim kantoren, heeft spontaan gesolliciteerd bij verschillende potentiële werkgevers, heeft verschillende malen geantwoord op diverse sollicitaties en gaat op zeer regelmatige basis langs bij de trajectbegeleider van het OCMW.

De voormelde stukken op afdoende wijze aantonen dat verzoeker gemotiveerd is en binnen afzienbare tijd wellicht werk zal vinden, gelet op de door hem gevolgde opleidingen (bijlage 37-40).

Op grond van voorgaande wordt afdoende aangetoond dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40 §4, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker benadrukt hierbij dat het aanbrengen van nieuwe stukken bij huidig verzoekschrift niet automatisch impliceert dat de Raad hier geen acht op mag slaan. Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken is gerechtigd in het geval de administratieve overheid een beslissing neemt op eigen initiatief, zonder dat verzoeker erom gevraagd heeft, zoals in casu.

De beslissing is derhalve in strijd met artikel 40, §4, eerste lid Vw.

Het middel is bijgevolg ernstig.

(...)

Doordat verweerster middels haar beslissing dd. 14 maart 2017 stelt:

"Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer (art. 40 §4, 1e lid - wet 15.1.1980) niet behouden worden. Hij was bovendien slechts 1 dag gemeld op 06.02.2016. Betrokkene kan dus ook geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van artikel 42bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Hij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art. 42bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42bis §2, 3°).

Terwijl:

Krachtens artikel 42bis §2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een burger van de Unie het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40 §4 eerste lid, 1° van diezelfde wet behoudt in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven.

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden.

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van een statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

(eigen onderlijning)

Daarnaast vaststaat dat verzoeker verscheidene (beroeps)opleidingen heeft gevolgd waaronder:

- Een opleiding Nederlands bij CVW De Bargie in de periode van 5 april 2015 tot 30 juni 2015 (bijlage 39);
- Een opleiding Nederlands voor Anderstaligen bij het Universitair Centrum voor Talenonderwijs in de periode van 17 november 2015 tot 11 december 2015 (bijlage 40);
- Een beroepsopleiding B- ICT in de periode 26 oktober 2016 tot 4 november 2016 (bijlage 37);
- Een beroepsopleiding voor winkelbediende georganiseerd door de VDAB in de periode van 17 oktober 2016 tot 31 januari 2017 (bijlage 38).

Uit artikel 42 bis §2, 4° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen volgt dat een EU- onderdaan die op grond van artikel 40 §4, eerste lid, 1° van diezelfde wet een verblijfsrecht als werknemer erkend heeft gezien, dit verblijfsrecht kan behouden indien hij start met een beroepsopleiding.

In casu verzoeker zich bevindt in een situatie zoals omschreven in artikel 42 bis §2, 4° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zodat zijn recht op verblijf dient te worden behouden.

In de bestreden beslissing enkel rekening wordt gehouden met de uitzondering zoals bepaald in artikel 42bis §2, 2° en 3°, doch niet met de uitzondering bepaald in 4°.

De beslissing dd. 14 maart 2017 is derhalve in strijd met artikel 42bis §2, 4° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het middel is derhalve ernstig.

(...)

Doordat de bestreden beslissing het volgende bepaalt:

"Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon als samenwonende (met gezinslast). Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteit in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40bis §1 van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15.12.1980."

Terwijl:

Verzoeker alleenstaand is, zonder gezinslast en overeenkomstig de OCMW- wetgeving behoort tot 'categorie 2' (bijlage 45).

Verzoeker een leefloon ontvangt voor 'alleenstaanden' ten bedrage van 867 EUR op maandbasis (bijlage 44) en er aldus van een leefloon als samenwonende (met gezinslast) zoals in de beslissing werd aangehaald, geenszins sprake is.

De zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (Rvv 9 november 2007, 3488).

En hieruit volgt dat de overheid haar beslissing dient te nemen rekening houdend met de correcte informatie.

Uit de voorliggende stukken blijkt dat de beslissing steunt op informatie die niet correct is zodat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig."

3.2. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

(...)"

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet bepaalt heden:

"§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2 Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

3.4. De verzoekende partij meent dat zij afdoende aantoont dat zij zowel destijds als op heden voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met voormeld artikel. Hierbij benadrukt de verzoekende partij dat zij bij het verzoekschrift een groot aantal stukken voorlegt waaruit duidelijk blijkt dat zij zowel voor als na haar tewerkstelling de nodige inspanningen levert om een arbeidsbetrekking te vinden. Zij toont derhalve op afdoende wijze aan dat zij binnen afzienbare tijd wellicht werk zal vinden. De verzoekende partij benadrukt dat deze "nieuwe stukken" wel degelijk door de Raad in overweging dienen te worden genomen, aangezien de bestreden beslissing werd genomen op eigen initiatief van de gemachtigde. Hierbij citeert zij uit en verwijst zij naar een arrest van de Raad.

De Raad merkt op dat artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet toelaat om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een EU-burger als hij niet langer voldoet aan de voorwaarden die inzake zijn verblijf werden gesteld of als hij een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel. Artikel 42bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zo nodig kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Zoals reeds in punt 1.3. werd aangegeven, werd in die zin de verzoekende partij door de gemachtigde op 4 augustus 2016 uitgenodigd om conform artikel 42bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet haar

situatie toe te lichten met het oog op de controle of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht was voldaan. In deze brief, waarvan zich een kopie bevindt in het administratief dossier, wordt verzoekende partij verzocht om binnen de maand na kennisname van deze brief, dit is ten laatste op 10 september 2016, naargelang haar huidige activiteit de volgende recente bewijzen voor te leggen:

“-als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract+loonfiches

(...)

-als werkzoekende: bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-attest of sollicitatiebrieven

(...)”

In deze uitnodigingsbrief wordt erop gewezen dat “[b]ij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit [...] de betrokkene het recht op verblijf [kan] verliezen.”

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij tot op het moment van het nemen van deze beslissing nog steeds niet had gereageerd op deze uitnodiging. De gemachtigde benadrukt in de bestreden beslissing dat in de uitnodigingsbrief nochtans uitdrukkelijk werd gemeld dat verzoekende partij bij gebrek aan bewijzen van haar huidige situatie haar verblijfsrecht kon verliezen. Verzoekende partij betwist niet dat zij op 10 augustus 2016 in kennis werd gesteld van deze brief. Noch betwist zij de vaststelling dat zij niet binnen de in deze brief toegekende termijn, en zelfs niet voordat de bestreden beslissing werd genomen, de gevraagde bewijzen heeft overgemaakt aan de gemachtigde. Deze vaststelling strookt eveneens met de informatie die zich in het administratief dossier bevindt.

Bijgevolg kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij afdoende in de mogelijkheid werd gesteld om recente bewijzen voor te leggen om aan te tonen dat zij nog steeds voldoet aan de in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Zoals gesteld wordt dit op zich ook niet betwist in de synthesememorie.

Waar verzoekende partij verwijst naar de bijgevoegde stukken waarmee zij zou kunnen aantonen dat zij een reële kans maakt om werk te vinden, zodat zij als werkzoekende dient te worden beschouwd in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dient te worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van bewijsstukken die de verzoekende partij nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog dat wel degelijk rekening dient te worden gehouden met de thans voorgelegde stukken, omdat de gemachtigde in casu een beslissing heeft genomen op eigen initiatief. Er dient immers te worden benadrukt dat, indien de gemachtigde een vreemdeling, overeenkomstig artikel 42bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, uitnodigt hem in kennis te stellen van zijn huidige activiteiten, zodat kan worden nagegaan of hij nog steeds voldoet aan de voorwaarden van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, van deze vreemdeling kan worden verwacht dat hij het bestuur tijdig de gevraagde bewijsstukken overmaakt waarmee hij kan aantonen dat hij nog steeds voldoet aan deze voorwaarden, zodat zijn verblijfsrecht niet kan worden beëindigd in toepassing van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds vastgesteld, blijkt dat de verzoekende partij heeft nagelaten dergelijke bewijzen over te maken aan de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan niet dienstig thans voor de eerste maal elementen aanbrengen en stellen dat zij dient te worden beschouwd als werkzoekende in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, indien zij naliel deze bewijzen te gepasten tijde ter kennis te brengen van de gemachtigde.

In de synthesememorie en ter terechtzitting kan de raadvrouw geen verklaring geven voor het feit dat verzoekende partij heeft nagelaten om te antwoorden op de voormelde uitnodigingsbrief. Er wordt derhalve geen overmacht in hoofde van verzoekende partij aangetoond.

Middels een dergelijk betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

3.6. De gemachtigde heeft volgens verzoekende partij ten onrechte enkel onderzocht of zij valt onder de uitzonderingsgronden zoals bepaald in artikel 42bis, §2, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert aan dat zij echter valt onder de uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 42bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, zodat haar verblijfsrecht dient te worden behouden. Uit de bijgevoegde stukken blijkt immers dat zij verscheidende (beroeps)opleidingen heeft gevolgd. In dit verband haalt zij nog aan dat in de uitnodigingsbrief van 4 augustus 2016 niet werd gevraagd naar een bewijs van het volgen van een beroepsopleiding, zodat zij niet wist dat zij er belang bij had een dergelijk bewijs voor te leggen.

De Raad wijst erop dat op de mogelijkheid om in toepassing van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet een einde te stellen aan het verblijfsrecht evenwel een aantal uitzonderingen zijn gesteld. Met name worden in paragraaf 2 van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet een aantal gevallen opgesomd waarin de verzoekende partij haar verblijfsrecht behoudt.

Het komt evenwel aan de verzoekende partij toe om, indien zij zich wenst te beroepen op omstandigheden die van aard zijn om de toepassing van de artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet te verhinderen, deze ter kennis te brengen van de overheid die de relevantie ervan dient te onderzoeken.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij echter heeft nagelaten om enig initiatief in die zin te ondernemen alsook heeft nagelaten om voor het nemen van de bestreden beslissing het minste element omtrent een eventueel behoud van verblijfsrecht te communiceren (zie in deze zin RvS 18 september 2012, nr. 9045 (c)). Zoals eerder werd aangehaald, werd de verzoekende partij op 10 augustus 2016 – dit is ruim voor het nemen van de bestreden beslissing – in kennis gesteld van een uitnodiging om conform artikel 42bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet haar situatie toe te lichten met het oog op de controle of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht was voldaan. In deze uitnodigingsbrief wordt weliswaar niet specifiek verzocht om bewijsstukken voor te leggen om aan te tonen dat zij zich bevindt in één van de uitzonderingsgronden zoals vermeld in artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet, doch de Raad acht het geenszins onredelijk om van de verzoekende partij te verwachten dat zij de gemachtigde op de hoogte stelt van concrete elementen die zich volgens haar kunnen verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet. In deze brief wordt immers duidelijk aangegeven dat het een controle betreft in toepassing van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet en wordt erop gewezen dat bij gebrek aan de gevraagde bewijzen een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig thans elementen in die zin aanbrengen en stellen dat deze ten onrechte niet in rekening zijn gebracht of hieromtrent ten onrechte geen motieven zijn te vinden in de beslissing, indien zij naliet deze te gepasten tijde ter kennis te brengen van het bestuur.

Verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar standpunt dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 42bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet omdat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet eveneens is nagegaan of zij onder deze uitzonderingsgrond valt. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de gemachtigde op geen enkel moment op de hoogte werd gesteld van de “*verscheidene (beroeps)opleidingen*” die de verzoekende partij heeft gevolgd, zodat hij met deze elementen geen rekening kon houden. Bovendien kan volledigheidshalve nog de vraag worden gesteld naar het belang bij deze kritiek, aangezien uit de bijgevoegde stukken blijkt dat de meest recente opleiding werd afgerond op 31 januari 2017. De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij op het moment van bestreden beslissing, dit is op 14 maart 2017, een beroepsopleiding volgde, en dus in aanmerking kwam voor de in artikel 42bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet voorziene uitzonderingsgrond.

3.7. Verzoekende partij betwist dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het is volgens haar onvoldoende te stellen dat zij tijdelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel, deze belasting dient immers onredelijk te zijn. Om dit na te gaan diende de gemachtigde rekening te houden met het al dan niet tijdelijke karakter van de moeilijkheden, de duur van haar verblijf in het Rijk, haar persoonlijke situatie en het bedrag van de aan haar uitgekeerde steun. De twee laatstgenoemde elementen werden volgens de verzoekende partij niet op zorgvuldige wijze beoordeeld door de gemachtigde. In de bestreden beslissing wordt immers gewag gemaakt van een

“leefloon als samenwonende met gezinslast”, terwijl zij alleenstaand is en zij in de periode tussen 1 maart 2016 en 31 december 2016 aldus een leefloon voor alleenstaanden heeft ontvangen.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij op basis van een achterhaalde tewerkstelling haar verblijfsrecht als werknemer niet kan behouden. Bijgevolg voldoet zij niet meer aan de voorwaarde zoals gesteld in artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde constateert verder dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, aangezien zij slechts één dag heeft gewerkt, met name op 6 februari 2016 en dat zij evenmin valt onder de uitzonderingsgrond zoals bepaald in artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, nu zij reeds meer dan zes maanden werkloos is. Verder stelt de gemachtigde vast dat bij gebrek aan medewerking niet kan worden vastgesteld in hoeverre verzoekende partij eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid overeenkomstig artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet haar verblijfsrecht te behouden. Vervolgens merkt de gemachtigde op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een beroep doet op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien, zodat zij heden dient te worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, is echter niet voldaan aan de in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de verzoekende partij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De vaststellingen die leiden tot de conclusie dat verzoekende partij niet (meer) voldoet aan de in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden, betreffen voldoende determinerende motieven voor de gemachtigde om op basis van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet een einde te stellen aan haar verblijfsrecht.

De Raad herinnert er immers aan dat artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund, toelaat om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een EU-burger indien hij niet langer voldoet aan de in artikel 40, §4 en in de artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden of indien deze een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het besluit dat verzoekende partij niet (meer) voldoet aan de in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden, vaststelling waaraan geen afbreuk wordt gedaan, zo blijkt uit de bespreking hierboven, kan de bestreden beslissing dan ook voldoende schragen.

Verzoekende partij richt zich met bovenstaande kritiek dat op onzorgvuldige en incorrecte wijze werd besloten dat zij (tevens) een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk dan ook tegen een overtollig motief dat geen afbreuk doet aan de voldoende schragende vaststelling dat zij niet (meer) voldoet aan de in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden.

3.8. De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beëindigingsbeslissing is genomen op onzorgvuldige wijze of met miskennis van de artikelen 40, §4 en 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. De schending van voormelde artikelen in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

3.9. Er worden geen argumenten aangevoerd tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zodat deze beslissing onverminderd wordt gehandhaafd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES